

עפ"ת 40997/03/15 - סמעאן סעיד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 40997-03-15 סמעאן סעיד נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90210072642

בפני	כב' השופט סאאב דבור
מערער	סמעאן סעיד
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק דין

הקדמה - מהות ההליך

1. לפניי ערעור על החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בצפת (כב' השופט בסאם קנדלפת), מיום 15.03.15 בתיק תת"ע 3868-01-15 ולפיה, דחה בית המשפט בקשה לביטול פסק הדין שניתן ביום 19.02.15, בהעדר התייבבות.
2. נגד המערער הוגש כתב אישום אשר ייחס לו עבירה של נהיגה ללא מלווה בהיותו נהג חדש.
3. הדיון בתיק נקבע להקראה ליום 19.02.15. אולם, המערער לא התייצב לאותו דיון. משכך, נידון בהיעדרו והושתו עליו עונשים אלה: קנס בסך 500 ₪, חודשיים פסילה על תנאי וכן, פסילה בפועל למשך 3 חודשים בניכוי ימי פסילה מנהלית.
4. ביום 15.03.15 הגיש המערער בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר בצינו, כי אי התייבבותו לדיון נבעה מטעות בתום לב המהווה טעם מיוחד המצדיק ביטול פסק הדין. עוד טען הוא, כי בפיו טענות הגנה המצדיקות ביטול פסק הדין העשויות להביא לתוצאה אחרת מזו אליה הגיע בית המשפט. בתמצית, נטען כי, להבנתו של המערער, נשקפה לחיי אביו, הסובל ממצב רפואי לקוי, סכנה של ממש ומשכך היה צורך בהסעתו, אותו רגע נתון, הגם ללא מלווה, לצורך טיפול.
5. המשיבה התנגדה לביטול פסק הדין ובהחלטה מיום 15.03.15 דחה בית המשפט את הבקשה בצינו, כי לא מצא הצדקה מספקת לאי התייבבות הנאשם/המערער.

טענות הצדדים בערעור

6. לדידי המערער, טעה בית המשפט עת דחה את הבקשה; טעה בציינו כי המבקש איחר בהגשת הבקשה שכן, הוא המתין לקבלת פסק הדין ומיד לאחר מכן הגיש את בקשתו. עוד טען, כי טעה בית המשפט עת לא קיבל את טענות ההגנה אותן העלה. המערער טען להגנת הצורך ועוד העלה טענה של פגיעה בזכות הגישה לערכאות. ביחס לעונש, טען, כי נסיבותיו האישיות מצדיקות הטלת ענישה מקילה מזו אשר הוטלה עליו בפועל ומכאן חשיבות התערבות ערכאת הערעור.

אמנם, הענש שהושת על המערער הינו העונש המינימלי אך, בית המשפט יכול להשתמש בסמכותו ולהקל בעונשו בהתחשב בנסיבותיו, כך על-פי גישת ההגנה.

7. המשיבה ציינה, כי דין הערעור להידחות בהפנותה לכך שהמערער לא התייצב בתאריך הדיון עקב טעות וכי אין בכך כדי להוות עילה לביטול פסק דין. יתר על כן, למערער לא נגרם עיוות דין. ועוד; המערער קיבל את העונש המינימלי הקבוע בחוק; הדברים אמורים במיוחד נוכח העובדה כי עניין לנו בנהג חדש.

דין והכרעה

8. סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 מורה, בין היתר, כי מקום בו נגזר דינו של נאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את החלטתו אם נוכח שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

האם הצליח המערער בענייננו להוכיח התקיימות אחד משני התנאים המזכים אותו בסעד המבוקש?

9. הסברו של המערער לפשר העדרו מן הדיון בפני בית משפט קמא אינו מצדיק ביטול פסק הדין; המערער טען כי לא הופיע לדיון בשל טעות בתום לב. לא אחת נקבע בפסיקה שאין בטעם זה כדי להוות סיבה מספקת ומוצדקת להיעדרות מדיונים.

ראה לדוגמה דברים שנפסקו ברע"פ 4549/02 **סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל** פד"י (6) 793 עמ' 803, פסקה 8 שם:

"אמות המידה המנחות את בית-המשפט בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק-דין קבועות בסעיף 130(ח) לחסד"פ. הסעיף קובע שני טעמים המצדיקים ביטול פסק-דין: קיום סיבה מוצדקת לאי-התייצבותו של המבקש במשפטו או גרימת עיוות דין למבקש כתוצאה מאי-ביטול פסק-הדין. התנאים אינם מצטברים. יוצא שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שערי של בית-המשפט בפניו, בית-המשפט יעתר לבקשתו לביטול פסק-דין גם אם אי-התייצבותו נבעה מרשלנות גרדא. אולם אם לא קיים חשש כאמור, נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור ידחה בית-המשפט את בקשתו."

בהמשך, באותו עמוד:

".....על-מנת לשכנע את בית-המשפט כי יש עילה טובה לביטול פסק-

הדין ולהניע את גלגלי המערכת השיפוטית מחדש, האפשרות האחת היא

שהמבקש יראה כי יש נימוק של ממש לאי-התייבבותו לדיון. שכחה של

מועד הדיון לבדה, אפילו אם אירעה בתום-לב, אינה יכולה להצדיק

אי-הופעה לדיון (ראו ר"ע 418/85 הנ"ל [5])"

(ההדגשה לא במקור; ההדגשה שלי ס.ד.)

10. באשר לעיוות דין העשוי להקים עילה לביטול פסק הדין, לא מצאתי כי במקרה דנן מתקיים עיוות שכזה. גם המערער בטעונו ציין, כי העונש אשר הוטל עליו הינו העונש המינימלי אם כי ביקשאת התערבות בית המשפט על-ידי הקלה בעונשו, זאת בהתחשב בנסיבותיו האישיות של המערער.

11. כאמור לעיל, המערער טען להגנת הצורך בצינו כי הוא ביצע את העבירה בסוברו, בתחושתו האישית, כי נשקפת סכנה ממשית לחיי אביו החולה ככל ולא יטול את התרופות ומכאן, נאלץ הוא לנסוע ללא מלווה. בהקשר זה אציין כי, העבירה אשר יוחסה למערער, כמו מרבית עבירות התעבורה, הינה עבירה של "אחריות קפידה", קרי - מקום בו המעשה נעשה עובר הנטל על הנאשם ללמדנו כי לא היתה לו כל דרך אחרת להימנע מעשיית המעשה המיוחס לו. בהתאם להוראות סעיף 22 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, לא יישא אדם באחריות באשר לעבירות של אחריות קפידה אם נהג ללא מחשבה פלילית וללא רשלנות ועשה ככל שניתן למנוע את העבירה; הטוען טענה כאמור - עליו הראיה.

12. בענייננו, צורת הפעולה של המערער וכן התנהגותו היתה רצונית והיו פתוחות בפניו ערוצי פעולה סבירים אחרים. משפעל הוא מתוך מודעות, ברור הדבר כי היסודות של עבירת התעבורה הוכחו. המערער הסתפק בהעלאת טיעונו מבלי לטרוח לבסס ולתמוך זאת במסמכים שיש בהם כדי לבסס את הצורך אשר עמד בבסיס פעולתו. תחושה פנימית אין בה די כדי להוכיח זאת.

13. אשר לטענות המערער לגבי חומרת העונש, הרי הוא עצמו טען כי הוטל עליו עונש מינימלי. יתר על כן, כלל נקוט הוא, כי ערכאת הערעור לא תתערב בענישה אלא מקום בו ניכרת סטייה של ממש ממדיניות הענישה הראויה או אם מתקיימות נסיבות חריגות המצדיקות זאת (ראה לדוגמה ע"פ 3931/13 באום נ' מדינת ישראל, פסקה 10 שם). בענייננו לא הוכח קיומן של נסיבות חריגות כאלה שיש בהן כדי להצדיק התערבות ערכאת הערעור.

14. לאור כל המובא לעיל, אני מורה על דחיית הערעור.

המזכירות תמציא פסק דין זה לצדדים.

ניתן היום, כ"ט אייר תשע"ה, 18 מאי 2015, בהעדר הצדדים.